

УДК 343.22

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/581-582

Роман ПІНЧУК

аспірант відділу організації
освітньо-наукової підготовки

Катерина ЧИШКО

провідний науковий співробітник
науково-дослідної лабораторії
з проблем наукового забезпечення
правоохоронної діяльності
та якості підготовки кадрів
Харківського національного
університету внутрішніх справ
кандидат юридичних наук, доцент

**ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ
ПОЛІЦЕЙСЬКИХ, ЩО ПРОХОДЯТЬ СЛУЖБУ В ПІДРОЗДІЛІ ПОЛІЦІЇ
ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ «ОБ'ЄДНАНА ШТУРМОВА БРИГАДА
НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ «ЛЮТЬ»»**

Специфіка завдань, які ставляться перед підрозділом поліції особливого призначення «Об'єднана штурмова бригада Національної поліції України «Лють»» (далі – ППОП ОШБ НП України «Лють»), обумовила необхідність внесення змін та доповнень до деліктних нормативно-правових актів України. Так, Законом України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України та інших законів України щодо врегулювання окремих питань діяльності Національної поліції України під час дії воєнного стану» внесено зміни до законодавчих актів України, зокрема, ч. 2 ст. 401 Кримінального кодексу України: «поліцейські поліції особливого призначення Національної поліції України, які під час дії воєнного стану залучені до безпосередньої участі у бойових діях, несуть відповідальність за статтями 402, 403, 414-416, 422, 427, 429, 430, 432-435 цього розділу» [1]. Тобто, з березня 2023 р. поліцейські, які проходять службу в ППОП ОШБ НП України «Лють», можуть бути притягнуті до кримінальної відповідальності за: непокору (відкрити відмову виконати наказ начальника, а також інше умисне невиконання наказу); невиконання наказу (в бойовій обстановці); порушення правил поведження зі зброєю, а також із речовинами і предметами, що становлять підвищену небезпеку для оточення; порушення правил водіння або експлуатації машин; порушення правил польотів або підготовки до них; розголошення відомостей військового характеру, що становлять державну таємницю, або втрату документів чи матеріалів, що містять такі відомості; здачу або залишення ворогові засобів ведення війни; самовільне залишення поля бою або відмова діяти зброєю; добровільна здача в полон; мародерство; насильство над населенням у районі воєнних дій; неналежне поведження з військовополоненими; незаконне використання символіки Червоного Хреста, Червоного Півмісяця, Червоного Кристала та зловживання нею.

За рік до цього було прийнято інший нормативно-правовий акт – Закон України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо визначення обставин, що виключають кримінальну протиправність діяння та забезпечують бойовий імунітет в умовах дії воєнного стану». Сутність бойового імунітету полягає у звільненні від кримінальної відповідальності за втрати особового складу, бойової техніки чи іншого військового майна внаслідок застосування збройної та іншої сили під час відсічі збройної агресії проти України або ліквідації збройного конфлікту, а також за виконання інших завдань з оборони України із застосуванням будь-яких видів зброї (озброєння), настання яких з урахуванням розумної обачності неможливо було передбачити при плануванні та виконанні таких дій (завдань) або які охоплюються виправданим ризиком, крім випадків порушення законів і звичаїв війни або застосування збройної сили, визначених міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Поняття «бойовий імунітет» (combat immunity) існує в тій чи іншій формі в правових системах різних країн. Цей принцип говорить, що відповідальність військового командування не настає в умовах бойової обстановки або при проведенні військових заходів.

Наприклад, у Сполучених Штатах Америки діє Правило Рендуліча, сформоване на підставі судової практики країни. Справа стосується відповідальності командирів за допущені помилки під час війни. Трибуналом було зроблено висновок, що рішення Рендуліча може бути помилковим, але не злочинним. Взагалі справа Рендуліча є основою загального стандарту щодо відповідальності командирів за рішення, ухвалені під час ведення бойових дій. Відповідно до вказаного стандарту дії командирів потрібно оцінювати винятково на підставі інформації, наявної на момент ухвалення того чи іншого рішення [2].

Зазначене вище свідчить про особливість кримінальної відповідальності поліцейських ППОП ОШБ НП України «Лють», яка полягає у: розширеному переліку статей Кримінального кодексу України, за якими вказані особи можуть нести відповідальність; підвищеній відповідальності за невиконання наказів, порушення правил поведінки зі зброєю та іншими небезпечними предметами; можливості притягнення до відповідальності за мародерство, насильство над населенням, погане поведіння з військовополоненими; наявності бойового імунітету.

1. Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України та інших законів України щодо врегулювання окремих питань діяльності Національної поліції України під час дії воєнного стану : Закон України від 21.03.2023. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3000-20#Text>.

2. Мусієнко О. Захистити військовослужбовців. Принцип бойового імунітету. *Факти*. URL : <https://fakty.com.ua/ua/opinion/zahystyty-vijskovosluzhbovcziv-pryncyp-bojovogo-imunitetu/>.

УДК 343.971

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/582-584

Вікторія САВЕНКО

старший викладач кафедри
кримінального права та кримінології
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМАТИКА ВПЛИВУ МОВНОГО АСПЕКТУ НА ЗЛОЧИННІСТЬ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ УКРАЇНИ

Війна росії проти України загострила багато проблем, і мовне питання не стало винятком. З одного боку, спостерігається зростання негативного ставлення до російської мови, що може призвести до мовної дискримінації. З іншого боку, війна змусила багатьох людей переселитися з окупованих територій, де українська мова не була поширена, що може призвести до мовного бар'єру.

Мовний бар'єр ускладнює спілкування між людьми з різним мовним бекграундом, що призводить до нерозуміння, недовіри та конфліктів. Ці фактори, в свою чергу, можуть створити сприятливі умови для скоєння кримінальних правопорушень.

Незнання української мови може стати фактором дискримінації, адже люди, які не володіють нею, можуть відчувати себе ущемленими в своїх правах та можливостях. Це призводить до відчуження та радикалізації, що, в свою чергу, може стати фактором ризику скоєння злочинів.

Мова, як ключовий елемент комунікації, впливає на формування індивідуальних та колективних уявлень, цінностей та норм, що визначають поведінку суспільства. Україна, як багатомовна країна, стикається з рядом викликів у сфері мовного впливу на злочинність. Одним з найважливіших аспектів є використання мови у сфері вчинення правопорушень та її вплив на психологію особистості й соціокультурне середовище [1, с. 7].

Мова, як засіб спілкування, не завжди однозначно відтворює інтенції та почуття того, хто говорить. Навіть найуживаніші слова часто несуть в собі різні відтінки значень, які можуть бути сприйняті по-різному, залежно від контексту, культурного фону та особистого досвіду. Це створює підвалини для непорозумінь та конфліктів, які, в свою чергу, можуть стати причиною злочинних дій. Наприклад, невважене вживання слів або їх спотворення може призвести до виникнення конфлікту між особами, а в деяких випадках і до насильства.

Також варто враховувати, що кожна мова має свою специфіку та особливості, які можуть бути незрозумілими для інших культур. Наприклад, використання жаргонних виразів